

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 20 червня 1987 року

№ 74 (3893)

Ціна 2 коп.

Вимагати треба і тут

На Світловодському заводі чистих металів імені 50-річчя СРСР дбають про організацію раціоналізаторської та винахідницької діяльності. Тільки за минулий рік подано і впроваджено 641 раціоналізацію, 20 винаходів з економічним ефектом 3 мільйони 724 тисячі карбованців. У цій роботі беруть участь і молоді працівники: за той же 1986-й рік молоді раціоналізатори подали 96 раціоналізацій, а з початку цього року — уже 39. На сьогоднішній день активно працюють 56 молодих раціоналізаторів; серед інших відзначаються комсомольські організації цехів №№ 10 і 12 (секретарі комсомольських бюро

І. Більнич та А. Соловйова). За підсумками минулого року кращим молодим раціоналізатором підприємства визнано електромонтера цеху № 12 В. Халімонца. На його рахунок 25 раціоналізацій з економічним ефектом 4,4 тисячі карбованців. Попереду також С. Цегеля (старший механік цеху № 10), електромонтер цеху № 12 А. Орел, старший майстер цеху № 10 О. Білостоцький, плавильник цеху № 8 Л. Рябікін.

У новаторському пошуку й інженерно-технічній праці. Варто назвати роботу у цьому напрямку начальника лабораторії №№ 1 і 3 В. Тербана (він — заступник

секретаря комсомольського бюро цеху) і В. Меринова; старшого інженера А. Хасанова, інженера І. Герка, інженера цеху № 3 В. Гарбера, бригадира кварцевування цеху № 7 А. Сербину, плавильника Ю. Голова та інженерів центральної заводської науково-дослідної лабораторії В. Богоболюха і О. Базика. Останній, між іншим, недавно захистив кандидатську дисертацію і став на заводі наймолодшим кандидатом технічних наук.

Та все ж науково-технічна творчість молоді стихійна, іде сама по собі. Замість спільної координації з комітетом комсомолу рада ВТБП вирішує свої проблеми самостійно.

НТМ

На заводі працює і стоїть на комсомольському обліку 43 інженери і 3 техніки. Чи ж цього не досить, щоб створити якщо не раду молодих спеціалістів, то хоча б раду молодих інженерів або раду з науково-технічної творчості молоді? Зрештою, назва нічого не змінить, якщо не буде самої роботи. Та й 56 молодих раціоналізаторів на заводі — далеко не межа; за статистикою по підприємству в 61 комсомольській вищій освіті, 25 з незакінченою вищою і 127 — із середньою спеціальною. Саме ці комсомольці і повинні підтверджувати свою кваліфікацію участю в пошуковій роботі. Натомість відомо, що в НТМ беруть участь практично одні й ті ж люди, тобто

пропагандистська робота в цьому плані малоефективна, як, зрештою, і робота школи молодого раціоналізатора.

З іншого боку, дивує бездіяльність у цьому питанні міському комсомолу та слабка допомога обласного комітету ЛКСМУ України. Очевидно, винийший стан справ у цьому питанні багато означає і звичайна вимогливість вишестоящих комсомольських органів. Як наслідок цих упущень — брак експонатів на різних виставках науково-технічної творчості, слабка участь молодих вчених, спеціалістів, раціоналізаторів і винахідників в оглядах, конкурсах тощо.

О. ПОКРОВСЬКИЙ,
плавильник Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

■ ЗАВТРА — ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ — 2 СТОР.

■ ТРИВАЄ КОНКУРС НА КРАЩИЙ НАРИС ПРО РОВЕСНИКІВ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ — 2 СТОР.

■ «ПИСАТИ ТРЕБА ЧЕСНО» — РАДИТЬ ЧИТАЧАМ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» ЖУРНАЛІСТ ЮРІЙ РОСТ — 3 СТОР.

СІМЕЙНИЙ ПІДРЯД: ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

І з нетерпінням чекали нинішнього літа. Не тому, що обіцяло воно тепло, рибалку, усілякі розваги. Чекаючи канікул, найперше, готувалися до справжньої роботи.

Ще ранньої весни, коли почали в нашому селі впроваджувати сімейний підряд, батько, Микола Петрович, якось несміло заперечував:

— А що, хлопці, як ми спробуємо?

Він вагався: з раптом не захочемо «пожертвувати» відпочинком. Мама його підтримала: а чому б, мовляв, і ні: сарай маємо просторий, біля худоби ходити вміємо. Можна взяти з десяток бичків.

— З десятиків! — батько весело сплеснув руками. — Чи варто марнувати літо!.. Я думаю так: якщо вже брати, то всіх, що є в колгоспі!

Від здивування ми не могли сказати й слова. А він продовжував:

— Я все обдумав. Гадаю, що втрощу зуміємо доглядати поголів'я молодняка. Врахуйте: на де-

шевих, підножних, так би мовити, кормах.

Ми довго радиліся, згадували. Власне, на всі запитання у батька (до речі, тваринника з багаторічним стажем роботи) були готові відповіді. Він не сумнівався: діло вигідне, ризику тут немає ні-

НЕ АГІТУЄМО, АЛЕ...

якого. Головне — працювати, не лінуватися.

Як це не дивно, але останнє слово було за нами. Погодилися.

Тепер не жалкуємо. Хоч і нелегко доводилося, особливо на початку, коли вигнали стадо в поле. Пасовища були бідніші (трави тільки почали підніматися), молодняк застоявся за зиму. Розбредуться бички по сибалках — тільки встигав забертати. Втомлювалися так, що ніг до вечора під собою не чули. Батько підсміювався: а що, на танці сьогодні підете? Ми ж тільки хнюпилися. Якщо

відверто, то вже й побоюватися почали: чи ж витримаємо? Якщо ні, то, якнаріч, осоромимося на все село...

А новостародубці, одностельці наші, спостерігали за «експериментом» (з чийсь легкої руки з'явилася таке визначення) з

тому, що доглядатимемо ми 360 голів молодняка БРХ (саме стільки утримується в колгоспі), якихось додаткових кормів для поголів'я не братимемо — вся надія на пасовища. Утримуватимемо худобу приблизно до середини жовтня, коли ко-

жен бичок набере 400 кілограмів. Заробіток нашої сім'ї за цей час має скласти не менше 2800 карбованців. Окрім того, щомісяця отримуватимемо по 150 карбованців авансу.

Головна умова, поставлена нам колгоспом, — зберегти поголів'я і добити не менше 500-грамових приростів живої ваги кожної тварини. Нині всі бички здорові (їх щотижня оглядають ветеринарські), а прирости становлять від 800 грамів до кілограма. Якщо й делі триматимемо продуктивність на такому високому

рівні, то, без сумніву, кінцеві результати праці, а значить, і заробітки будуть набагато вагомішими від передбачуваних.

Як організуємо свою роботу? Батько б на це відповів одним словом: коцюмо. Саме так, стадо знаходиться в постійному русі. Переганяємо молодняк з одного вибалу в інший, завертаємо у лісо-смуги, заплави. Скрізь господарство збудувало загорожі, тимчасові навіси. У своєму розпорядженні маємо пару коней, візок. Випасаємо череду всі втрощі, а на ніч залишається в полі чергувати здебільшого батько. Ми ж мотоциклом надвечір приїздимо додому: і по господарству встигнемо мамі допомогти, і до клубу маємо можливість гайнути.

Подобається нам тут. Особливо в Лозоватській балці, поблизу Балахівських ставків. Місця тут рекультировані після видобутку вугілля. Трава сягає до пояса, водопій — поруч. У лісосмузі перші гриби почали з'являтися, щебет

пташиний стоїть неймовірний.

Здається, наша сім'я подала добрий приклад односельцям, бо нині вже 136 голів молодняка допрошуються в особистих господарствах. Дехто тримає свиней, птицю. Усім бажаним господарство зводить тимчасові приміщення, виділяє комбікорми, зелену масу. І мама наша, Олена Михайлівна, вдома тримає тридцять бичків і десять свиней. Умови договору — ті ж самі. Крім того, кількох свиней ми зможемо взяти для власних потреб.

Отже, ніхто в нашій сім'ї не залишився без діла. Микола Миколайович Кулик якось пожартував: ваш приклад — найкраща агітація за сімейний підряд. Відверто кажучи, над цим не замислювалися. Але якщо це так, якщо слідуватимуть люди нашому прикладу — будемо раді.

Руслан БЕЗПАЛЬКО,
учень профтехучилища,
Сергій БЕЗПАЛЬКО,
шестикласник.

с. Новостародуб,
Петрівський район.

Іванно та Оленка — надійні мамині помічники. Щоранку прокидаються вони, швиденько снідають і гайда в поле. Там разом з Лідією Іванівною, телетницею колгоспу імені Леніна Кіровоградського району, випасають теличок. Робота це нелегка, вимагає не лише прудких ніг, але й кмітливості. Та хлопчани справляються з нею.

А вечорами приходять Іванко з Оленкою на поміч татові — Володимиру Олександровичу: доглядають разом з ним бичків, яких Сидоренко взяв на дорощування до сімейного підряду. Усі тварини швидко набирають вагу. Та це й зрозуміло: крім випасу отримують вони щодня зелену масу. І за договором виділяє учасникам сімейного підряду правління колгоспу.

Фото
В. РЕШЕТНИКОВА
і В. ГРИБА.

Виконуючи ваші побажання, ми ще раз друкуємо анкету-талон для тих, хто вирішив укласти сімейний підрядний договір. Просимо надіслати її за адресою редакції: 316050.

МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. У ній повідомте, на чому ви вирішили зупинити пункт Кіровоградського району, де виділяється житло: Овсяниківка, Казинівка, Веселівка.

Для тих, хто вирішив переїхати в село для постійного мешкання, називаємо населені пункти Кіровоградського району, де виділяється житло: Овсяниківка, Казинівка, Веселівка.

Заповни підрядний талон і відішлай на адресу редакції.

Прізвище, ім'я, по батькові _____

Вік _____

Склад сім'ї _____

Місце проживання і де працюєш _____

Знайомий з професією _____ (тваринника, механізатора, водія)

Маю кваліфікацію _____

Згодею вирощувати _____ корів, бичків свиней, овець, птиці

Прошу виділити мені _____ гектарів земельних угідь, закріплених за мною _____

одиноць технічних засобів і засобів механізації.

Прошу надати житло в селі _____

ЗАВТРА — ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ
РАД НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ

Осягнути суть перемін

Вгрядати на період виборчої кампанії завідувачому загальноосвітнього навчально-виховного закладу Новомиргородської міської ради А. Д. Колупаку дільничну виборчу комісію.

— Ніколи, мабуть, так не хвилювався, як тепер, — каже він. — Нинішні вибори особливі, адже проходять в атмосфері суспільної перебудови. Велику роботу проводили ми у себе на дільниці, щоб виборці глибше зрозуміли суть змін, які відбуваються нині. Великий інтерес викликає у молоді кім підготовки до виборів. Юнаки та дівчата приїдуть завтра на нашу дільничну палату. Тільки тих, хто голосуватиме вперше, буде 31 чоловік.

Часто можна побачити на Новомиргородській виборчій дільниці № 8 по виборах до районної Ради народних депутатів учня місцевого СПТУ № 40 комсомольця Олександра Аркана. На час виробничої практики він працює в тракторній бригаді № 2 колгоспу імені Леніна. Тут же проходить практику і однофамільцев Олександра — Андрій. А. Арканові, учневі СПТУ № 40, майбутньому механізатору, доручили працювати на тракторі самостійно. І хлопцеві не підводять.

Голосуватиме вперше і Галина Дмитрів, яка опанувала в цьому ж училищі професію сільськогосподарського будівельника. Вперше віддасть свій голос за представників непорушного блоку комуністів і безпартійних студент Бобринецького сільськогосподарського училища Юрій Юш...

Цікавляться молоді виборці і порядком голосування, й біографіями кандидатів у депутати, й об'єднанням кабін.

— У відповідності з планом підготовки до виборів, — розповідає секретар парткому колгоспу імені Леніна В. М. Чабанов, — ми днями організували зустріч молодих виборців з ветеранами війни і праці. Надого вона запам'ятається юнакам і дівчатам, бо виплила у відвертий, щирий обмін думками. Особливе враження на молодих справила виступ почесного колгоспника Д. В. Голуба, якому довелося вперше голосувати ще в 1936 році.

Періодом юнаків та дівчат можна було зустріти в агітпункті дільниці.

З молодими виборцями, — каже завідувач колгоспної бібліотеки В. І. Андреева, — проведено огляди літератури на тему: «Наша виборча система», «Конституція ми-

ру і зв'язки». Для них було обладнано книжкову полицю «Ради — влада народу».

— Активну участь у важливій політичній кампанії, — додає секретар комітету комсомолу колгоспу Олександр Боженко, — взяли й наші агітатори-комсомольці. Серед них відзначу механізаторів з першої тракторної Микола Демчука й Миколу Мельника, та з другої тракторної — Михайла Біляка. Серед молодих водіїв агітаційну роботу проводять комсомольці Олександр Чабанов.

Святковий вигляд має виборча дільниця № 8 у переддень виборів. Завтра разом з усіма прийдуть сюди й молоді виборці — ті, про кого ми щойно розповіли. Прийдуть, щоб віддати свої голоси за гідних довіри народом людей, серед яких будуть і їхні ровесники. Так, до обласної Ради народних депутатів на нинішніх виборах по цьому виборчому округу балотується молодий робітник — тесля Новомиргородської ПМК № 135 Віктор Барабаш, а до районної Ради — молода доярка Раїса Бойко та молодий механізатор Анатолій Чайковський.

А. ГАРАС.
м. Новомиргород.

ПОЧИНАЄМО
ІЗ САМОСТІЙНОСТІ

Надійшла інформація з Новомиргорода. У цей період у районі працює 25 пришкольніх літніх оздоровчих майданчиків, де відпочиває 1870 ювеніт і піонерів. Одним з країн виважається «Дружба» Новомиргородської СШ № 2, який прийняв 250 дітей.

Наш табір відзначається своїм самоврядуванням. Це перш за все тому, що рада дружини, яка носить ім'я Олександра Матросова, підібралася бойова. Головою обрали ученицю 4-А класу Олену Іванову. Із самого початку поста-

явили, що кожен член загону (а всього загонів 11) повинен мати своє особисте доручення, за щось відповісти. Це допомогло краще визначити здібності і захоплення наших піонерів та ювеніт.

В. ШАПОВАЛ,
учениця 5-В класу Новомиргородської СШ № 2.

«БРИГАНТИНА»
ВИРУШАЄ
У ПЛАВАННЯ

Дзвінки голоси піонерських гоноів розбудили ранкову тишу на мальовничих берегах Синюхи. Новомиргородська піоне-

ПІОНЕРСЬКИЙ
ТЕЛЕТАБІР

рія одержала від будівельників чудовий подарунок: серед соснового бору розкинувся свій яскравий і світлий корпус міжшкольній піонерський табір «Бригантина».

Це справжнє піонерське містечко: спальні корпуси, клуб, їдальня, ігрові і спортивні майданчики, «площа урочистих подій». До того ж неовархангельський Будинок піонерів вирішив зосередити на час літніх канікул всю гуртову роботу саме у «Бригантині». Цікавим об'єктом бути літо у новому таборі.

В. ЦИПІН.

ЗАВДАННЯ
ДЕРЖАВНОЇ ВАГИ

Того вечора в актовому залі будованого Кіровоградського заводу теплової енергетики зібрався весь колектив. Радість — одна на всіх, щирі поспівки, почуття виконаного обов'язку. Як після кожної важливої справи. Віршовані рядки, які звучали в залі, йшли від самого серця їхніх авторів, наших земляків-будівельників, які з честю виконали завдання державної ваги, звели перше житло у селі Винярівці, що на Київщині, — житло для чорнобильців.

Мини зовсім не багато часу, і тут будуть перші новосели, відсвяткують перші весілля, поздоровлятимуть з новонародженими. І густий бір сковає хатинки, які сьогодні будуються. А сільські новосели, евакуйовані із зони аварії на Чорнобильській АЕС, назавжди запам'ятають тих, хто подав їм руку братньої допомоги.

Один з них — Олександр Кучер, який провів на будівництві першого винарського об'єкта майже півроку. Саме він починав

підготовчі роботи, він же здавав будинок для проживання. Бригадир будівельників не приховує:

— Вирішили всі разом завітати до Винярівки років через п'ять. Уваляю, що відчуватимуть хлопці, дивлячись на щасливих мешканців, на витвір своїх рук.

Кажуть, що людина, яка виростила дітей, посадила дерево або звел будинок, — життя прожила не даремно. Це і про кіровоградських будівельників. Попереду в них — нові важливі справи.

С. БОНДАРЕВ.

РЕПОРТЕР

1. — А ЄСЯТИКЛАСНИКІВ хвилювали і «Червона зима», і вірші про Донбас, і поема «Дніпроростан», але особливо — балада «Комсомолець». Не забуду руську дівчину (юна шира, без посередня), яка питала: «Нехай це так було? Нехай він не побоявся смерті? Може, це Володимир Сосюра вигадав?». І я вирішив розповісти...

...Ми, тоді ще малеча вулиці Коропіски, теж дуже любили літні педильні вечори. Під крилатим кленом, що схилився над похоронними цвинтарями колдязя, на дубках збиралася діда, чоловіки і вели нескінченні розмови. Ми, як горобята, примовували біля тину, слухаючи ті розповіді. А як починалось про революцію, громадянську війну, ми й подихи затамовували. Вже знали про Котовського, Шорса, Примакова, Чапаєва. Як нам хотілося, щоб і в нашому селі були такі герої! І як ми раділи, що вони, оці вусаті дядьки, брали Перекоп, брали у крижаний воді Сивашу, тисли до моря чорного барона Врангеля, били петлюрівців, десиківців і махновців. Он той худорлявий дявко Іван Стень бував не в одному поході в лапах червоного козацтва. Це ж про них старші брати й сестри співахи не одну пісню. У тих піснях чувався нам гомін революції, грим боїв за владу Рад. А найбільше хвилювали нас розповіді про подвиг односельчанина Яновського.

2. — Тяжко жилось до революції сім'ї Яновських. Була в них одна стара, худі — тільки ребра та шкура — конячина... Як виходили всі запаси, батько запрягав її в сани, садив на них дітвора і вирушав у сусідні села просити милостиню. Іх так і за-

ли — старці, жебрак. Глигали їх цыкували собаками, а такі ж бідки, як вони, давали — хто картоплину, хто бурячок, хто шматок ячного коржика...

Синочок, малий Іван у сім літ вже пішов у найми. І аж до своїх сімнадцяти — у неволі та в неволі. Біля чужих гусей, свиней, телят, коней... І жив у стайні — світу білого не бачив...

Прилетіла, прохнула звістка про революцію, про Леніна. Як гроза, як буря! Кожен день прино-

життя. В ті місяці він ніби вперше побачив, що є сонце, правда, друзі...

Якось повернувся додому, а мати до нього: — Іване, Іванку! Нам ревкомівці привезли мішок пшеничного борошна та па посів два мішки — ярді пшениці і ячменю.

Вперше за стільки років мати напекла пухких пшеничних коржів... Усміхаючись, Іван вже бачив у мріях своє засіяне поле, моваби аж відчував у долонях туго колоски. Як тіло його хоч на хви-

ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

НІ КОМУНІСТОМ, НІ КОМСОМОЛЬЦЕМ ВІН НЕ БУВ. НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ. ТА КОЛИ Б ДОЖИВ, ПЕРШИМ ЗАПИСАВСЯ Б У КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ОСЕРЕДОК.

Син підрадіні повини. З імперіалістичної повертальності фронтовики (за порадою більшовиків — із зброєю). З Новомиргорода і Єлисаветграда приїжджали більшовицькі представники. Такі ж люди, як і всі. Більше з лезвочайними розповідями про Леніна, про партію, про революцію й Радянську владу. Про найбажаніше оквітку: нині за декретом Леніна земля буде належати трударям!

Потім Радянську владу було проголошено й у них в селі. Новообраним ревком узаяс за роботу; запрацювала лікарня, діти почали вчитися в школі. А найбільше схвилювало всіх, що ревкомівці конфіскували в багатії зерно. Частину його поклали в Єлисаветград робітникам, а решту роздавали солдатським вдовам, біднякам. Земельний комітет ревкому готувався до розподілу землі багатіїв наймитам і бідноті.

Іван Яновський кинув куркульську стайню, та мало бував удома, а більше там, де вирувало нове

линка перенести в далекій Петроград і побачити Леніна!

3. — В березні 1918 року Єлисаветградщині захопили австро-німецькі окупанти. Землю повертали поміщикам, багатіям. Не забули й непокірну бідноту — били, вшарили людей, палили всієї хатини. Грабували все — зерно, худобу, птицю...

В травні спалахнуло Канізьке повстання. Сформувалася Канізький полк. Він виступив на бій з окупантами. До повстання хотів пристати й Іван. Але вчорашні фронтовики говорили так: «У тебе, хлопче, й зброї нема, і воювати ти ще не вмієш. Так що не дуже спіши — ще навчишся!».

Коли ж повстанці розгромив у Веселії загін карателів, проти них було кинуто 13 тисяч озброєних до зубів кайзерівців. У Каніжці вони вчинили страшний розправу.

А потім зразу ж оточили й Панчеве. Більшість учасників повстання пішло із села, щоб у Ставдиль-

ських, Олександрівських лісах продовжити боротьбу.

Був початок червня. Ще не відцвіли рясні акації. Дні стояли сонячні. На землю ж, на людей насувалося чорне горе. Майдан біля недобудованої церкви був заповнений людьми. Сюди, до колишньої управи, їх зігнали окупанти. На помості стримували німецький офіцер. По одній бік — охоронці з кулеметом, націленим у натовп, по другий — кунка багатіїв у чумар-

якщо й сам не хочеш стати під стіну! Гей, ви! — гаркнув німець до тих, що в чумарках, — витягуйте з натовпу тих, хто бунтує проти нас, проти царя, проти вас!

І ті, що в чумарках, зігнувшись у три погібелі, як шурі, посунули до натовпу.

— Стійте! — почувся сильний юнацький голос із боку церкви. То був Іван Яновський. Як і коли вискочив він на підвіконня, в білій латаній сорочці, в подолотняних штаних, босий, рішучий, напружений до краю? — Стійте, іроді! Коли хтось із вас назве хоч кого, цієї ж ночі буде спалений! Червона Армія прожене оних прибуд і тоді й на вас чекає розплата!

Щурі-чумарки відсахнулись назад. «Жердина» — до перекладача; що казав отой? Перекладач поспішно ковтаючи слова, перекладав. Офіцер сполотнів: «Взять!».

А він і не вітався. Офіцер підійшов до нього:

— Ти, руський Іван — ти пошевше! Ти — за Леніна!

Іван ніколи не був більшовиком. Творів Леніна не читав. Та й як читав би, коли був неписьменним?

Однак погляду не відвів: — Так, я — більшовик! Я — за Леніна!

— Розстрілять!

Залп. Юнак Іван Яновський впав поруч із раніш страченими... Тридцять шостий.

Зі Сходу, з-за Кишлякового яру наближалася червона гроза. Небо краляло блискавці. Грім! Офіцер здригнувся. Що чувався йому? Може, канонада червоних гармат з-за Дніпра? Може, страх мимоволі запав у його гадючу душу? Він більше не даватиме наказів убивати й вшати — ні в Оситній, ні в Мартоноші, де потім керуватиме

карателями. Та й без того натворив зла: замордованих за участь у Канізькому повстанні було більше двох тисяч... Страх закривав у його груді, хоч він ще кричав, погрожував:

— Це вам, бидло, наука! Запам'ятайте на віки вічні, що це не ваша, а німецька земля! І на ній на віки вічні буде німецький ординг, порядок. І хто підніме руки на німецький зольдат, буде страчений, як оці вшті тридцять шість польшевіків!..

Минуло небагато часу, і чорний кайзерівцеві із своєю ликовісною зграєю втік до фатерлянд. Гнали його, як собаку, з української землі українці разом з братами-росіянами. Брали участь в боях із окупантами й партизани Канізького полку.

4. — Скільки було пролито наших дитячих сліз за тих, страчених на майдані біля церкви, за хороброго юнака Яновського!.. Тільки ми й раділи, що були й у нас герої...

А пізніш, ставши дорослим, навчаючи дітей у школі, переказував я на уроці літератури оцю історію десятилітним. І почув з уст тієї руської дівчини найвошше:

— Може, Сосюра був тоді й у нас? І, може, про нашого юнака написав свою баладу?..

М. СТОЯН.
с. Панчеве
Новомиргородського району.

ЗАВТРА — ДЕНЬ МЕДИЧНОГО ПРАЦІВНИКА

З АКИНЧУВАЛАСЬ обідня перерва, коротка, поспішна. Інструменти для обстеження, делікатно укладені: фонендоскоп, шпатель, тонометр. Лежить спаксована лікарська бумажка на столі, теж дожидає дороги. Світлана чекає, коли ось-ось відчиняться двері кабінету, загляне Трохимович і серйозно запитає: «Поїхали?» Вона сидить за столом, дивиться у вікно, за яким виріє срібний проти сонця тополиний пух: то вгору несе його вітер, то кружить, як заметіль. Почалося літо.

Це вже п'яте її літо буде в Ульяновці. Перше, інтернатурське, вона провела, правда, не з цього кабінету — тоді ще й будівлю цього білогоцегельного не було...

Після закінчення Одеського медичного інституту імені М. І. Пирогова вона повернулася у рідне місто. За направленням в районну лікарню. Лікар-терапевт Світлана Бурлана.

На диво легко й упевнено була її дорога до свого фаху, до пошуків місця в житті. Ось через два тижні їхній десяти навчально збереться, щоб відзначити десятиліття випуску. І навчально запитують вчителі хворого: чи задоволені своєю роботою?

Стати лікарем її не мріялось із дитинства. І лялечка вона не лікувала, і котенят також. В середніх класах їй подобалась іноземна мова і вона швидко подумувала про вчительську роботу, хоча так само без особливого переконання.

ЖОРЖИНИ

А в дев'ятому класі раптом захворіла мама. Світлана бігала в аптеку за ліками, з нетерпінням чекала завжди дільничного лікаря... Коли маму очерувався, несподівано з'явилась думка: як багато може лікар! І вона написала листа в Одеський медичний інститут.

Вчилася на заочних підготовчих курсах, старанно виконувала завдання, відсилала контрольні... Десь після нового року десятикласницю запросили в інститут на День відкритих дверей вузу. Вперше сама вибиралася у таку далекую дорогу. Холодно було, сніги мели — лютував січень. Поверталася із Одеси вже без یرихти сумнію, сніги мели — лютував січень. Поверталася із Одеси вже без یرихти сумнію, сніги мели — лютував січень. Поверталася із Одеси вже без یرихти сумнію, сніги мели — лютував січень.

Требла любити те, чим займаєшся в житті. Банальна істина, але як це важливо: любити ту справу, якій служиш. Світлана це зрозуміла ще із студентської лави. Бо хіба не було навіть в групі таких студентів, яким байдуже було ким бути — лікаркою, вчителькою, інженером — аби лиш диплом отримати. Коли без любові й переконання обираєш лікарський фах — це злочин.

Робота в лікарні виснажлива. Скільки терпіння треба мати лікареві! Він мусить його мати, бо він — лікар, бо працює з хворими людьми. Ось зараз вона, дільничний терапевт Світлана Бурлана, відправиться на профілактичні огляди. Чи чекають її люди? Не завжди. Та, не зважаючи на це, протягом року вона мусить оглянути кожного мешканця дільниці (мало не дві тисячі дорослих), не кажучи про тих триста сім чоловік, які стоять на обліку — їхнє здоров'я потрібно контролювати постійно.

Прийдеш, запитавши про здоров'я, самопочуття. «Нормальне», — відповідає. Зміряєш тиск: 200 на 130. Ось тобі й нормальне. Носить людина хворобу в собі, працює навіть з нею, а не здогадується. «Болить трохи голова, та й болить — що ж там такого?». Направивши у лікарню і виявляється: захворювання нірок, серця...

Аби ще хоч слухались усі. А то викинеш йому направлення, покажеш обов'язково відвідати лікарню, а він тільки посміється. Не всі ще вірять лікарям. І, як правило, розплачуються за це власним здоров'ям. Скільки уже лекцій за ці неповні чотири роки прочитала на подібні теми Світлана!

Звичайно, культуру в людей треба виховувати. Про це повинні пам'ятати і сам лікар. А часом і мужньо терпіти непослух, маловір'я, боротися за їхнє благополуччя. Така місія лікарів.

А хіба рідко трапляється протилежне? Ось позавчора зайшов той світлокий у кабінет: «Мені випилить ось ці ліки!» — і показує папірець з написом латинською. «А ви знаєте, що це поно?» — «Знаю — вони мене випікують...». Ото й усі аргументи. Він десь колись почув, хтось йому порадив, записав і — негайно випивить. Навіть без обстеження, без консультації. Буває, що таких ліків і в аптеці нема. Тоді обурюється: «Ви випивить, а там буде видно...».

Требла вміти вислухати хворого, пояснити йому, роздумати. Треба вміти

переконати його. А переконувати доводиться часто, оскільки медицина — така галузь, яка рідко кого обминає і в кожного про ту чи іншу хворобу уже своя думка, власні знання. Якби ті знання були істинні, не поверталося!

...З ганочна поліклініки зайшла Галина Андрієва і скоранно попрямувала до лікаря. Видно, занепокоєна дуже, коли навіть не заглянула в кабінет. Це її, Світлані, перша наставниця в Ульяновській районній — на станції після інституту потрапила, до Г. А. Новальчук. Багато під час практичних навчання в неї. Взагалі, терапевти в лікарні й поліклініці дружні: і дільничі досвідом охоче, і вчитись не соромляться. Завідуючий поліклінікою Федір Васильович Збісний про це нагадує підлігати. Бо, справді, тільки тоді можна бути на рівні медичних досвідків.

Двері легенько скрипили, Світлана відірвала погляд від вікна.

— Можна? — запитав засмаллий чорнокосий чоловік.

— Заходьте. Світлана придвинулася до чоловіка, агадувала. Ні, наробто, не з її дільниці, не пригадує такого.

— На що жалієтесь? Хворий змахнув долонею дрібненькі краплини поту на чолі.

— Прийшов на обід додому — почало морозити... Думав зразу, що на сонці перегрівся. Зміряв температуру — 38,5. На протях зранку робив, може це від цього...

— А вчора не було температури? — Світлана розтікала свою похідку сумочку, дістає фонендоскоп: — Скидайте сорочку, послухаю вас... Ви де живете?

— В Шамраївці

НА ЗДОРОВ'Я

— А що ж це я вас не знаю?

— Та ми недавно тільки сюди перебрались із Вінницької області...

— Цими днями треба буде об'язково відвідати сім'ю, познайомитись», — думає Світлана.

Обстежує, вимірює рецепти ліків, лікарняний лист.

— Я заїду до вас завтра-післязавтра, — каже на прощання хворому Світлана. — Побережіться, і про домашніх теж не забувайте: не сидайте їсти за один стіл, не давайте дитині їсти свої чашки пити...

Світлана проводить хворого, складає знову в сумочку медінструменти. Ось-ось уже має закінчитись обідня перерва. Коротка вона в них, півгодини, а тягнеться як довго. За роботою не помічаєш так часу.

І знову дивиться у вікно. З її кабінету видно старі корпуси лікарні, велетенська тополя, що роздає свій м'який пух навсіді, низенькі, кругленькі при землі ялинки на клумбах, обрамлених кругом цегляними в білому ванні... З недавнього суботника такі — чепуренькі, доглянуті.

Скільки тих суботників було весною! Поліклініку їхню відкрили торік на Жовтневій сьяті — на горбі біло світлість тепер нова багатопереходна будівля. Не було часу на зimu розбити клумби. А як тільки засяяло сонце по зимі, взялися в порядок клумби: подвір'я поліклініки. Найпершими відгукнулися комсомольці, більше семидесяти їх у лікарні й поліклініці, майже четверта частина всього медичного персоналу.

Закипіла робота: привозилися родюча чорна земля, розчищалась територія, садилися дерева, квіти... Ціте сьогодні подвір'я.

Квіти — її особлива любов. З дитячих літ. Весь кабінет обставлений ними. На підвіконні калачики зриваються викинуті по квіточі, а берези уже палахкотять червоно, катусики наостріжались своїми колючками — скупи на цвіт. На шафі калі гордо тримають на прутках стеблах піроке листя, традиційна плететься долу, поцяткована біленькими зірочками...

Здому приносила їх у горішках, обігрівала від холоду. Деякі колеги приносили в багаторь кабінетах розкішні квіти.

А на столі горять жоржини. Плиний яскравий букет. Хворі подарували. «За здоров'я!» — сказали.

Двері знову скрипили. Трохимович, шофер, стояв за порогом.

— Поїхали? — запитав.

Світлана посміхнулася: поїхали! Її своєю дільницю, в Шамраївку — щоденний тригодинний профілактичний огляд.

Обідня перерва закінчилась. Робочий день продовжувався.

В. БОНДАР.

М. Ульяновка.

Його статті нікого не залишають байдужими. Для нас, журналістів, Юрій Рост — вітерець служіння професії. Мені давно хотілось поговорити з ним, ти все якось не складалось. І ось ми зустрілися. Рост тільки-но повернувся з далекого відрядження. На мою думку, бесіда з Юрієм Михайловичем буде цікавою насамперед для тих, хто хоче обрати нелегку професію журналіста, про яку і в пісні співається: «Троє суток шагать, троє суток не спать ради не-скольких строчек в газеті...».

КОР.: Юрію Михайловичу, як стати таким журналістом, як ви?

Юрій РОСТ: Не знаю. Тільки здогадуюсь. Але певності, що я справжній

в мене є пристрасть повертатися на старі місця.

КОР.: У вас було багато цікавих зустрічей...

Ю. Р.: Дуже багато. Розповідати не буду. Про

Юрій РОСТ:

«ПИСАТИ ТРЕБА ЧЕСНО»

журналіст, немає. Весь час здається, що я чогось не встигаю. Відчуваю якось відірваність кола проблем — повірте, не мені завважжя. Справжній журналіст повинен вміти писати про все на світі. Без халтури.

КОР.: В чому найголовніша складність нашої професії?

Ю. Р.: Професія журналіста ніби одна, а насправді не багато різних професій. І людина, яка хоче обрати журналістику, не підозрює про це, треба порадити бути насамперед освіченою. Журналіст — професія інтелектуальна. І, повторюю різна.

КОР.: Ви тільки-но повернулися з відрядження. Мені сказали: ви в найбільшій тощі Радянського Союзу.

Ю. Р.: На Кушці. Так. Є таке місце на кордоні з Афганістаном. Там розташований Батхизький, заповідник (кулани, джейрани, вовки, змії, динозаври, навіть гепарди). А туди туди з моїм другом Юрієм Гореловим, про якого раніше писав у «Комсомольській правді». Прекрасна людина. Природознавець. Горелов — це образ життя. Зараз на його місці хлопчина Саша Герасимов. Хочеться вірити і в підстави, що він буде гідним продовженням Горелова. До речі, я не знаю, як у інших журналістів, а

які свої цікаві зустрічі я писав. Одні хочу сказати, люди, з якими я зустрічаюсь, затримуються в моєму житті.

При нашій з Юрієм Михайловичем розмові був присутній його 16-річний син Андрій, і коли я запитала у журналіста, яка він людина, чи любить спілкування, Андрій не витримав:

АНДРІЙ: Навіть занадто.

Ю. Р.: Ну, не вигадуй!

КОР.: Андрію, а тобі подобається, як пише батько?

Ю. Р.: Він не читав.

АНДРІЙ: Чому не читав! Подобається (пауза) не все.

КОР.: Одна з останніх ваших публікацій, «Важкий сніг», андрюкувана «Літературної газетою». Юрій Михайловичу, все ви в ній висловили, що хотіли?

Ю. Р.: Висловити все журналістські ніколи не встигаєш. Звичайно, матеріалу зібрано набагато більше, але справа не тільки в об'ємі. Я не забував, про що пишу. Завдавати зайвого болю людям, які пережили таку трагедію... Журналістський такт — одна з заповідей професії. Знаєте, я взагалі намагався не приносить доданих публікацій турбот тим, про кого пишу.

КОР.: Юрію Михайловичу,

СТО ДОРІГ — ОДНА ТВОЯ

вичу, а що ви думаєте про сучасну молодь?

Ю. Р.: (подивився на сина, який теж насторожено дивився на нього). Нормальна молодь. Складність у стосунках з молодими була завжди. Я навіть розумію чому ви про це запитали. Сьогодні контакти з юним поколінням ускладнилися. Ми самі винні. Приходить час, коли виховувати тільки минулим не можна. Діти довго копіювали бюрократичні організації дорослих. А копія завжди гірша оригіналу.

КОР.: Чим вам дорога професія журналіста?

Ю. Р.: Людям. Тобто можливість спілкуватися з різними людьми.

КОР.: Як ви гадаєте, чого людям не вистає, щоб бути щасливими?

Ю. Р.: Віри.

Юрій Михайлович залишив свою відповідь без коментарів, хоч, як я розумію, вклав у неї найглибший зміст. І взагалі за межами цієї статті залишилось багато з того, що було темою нашого спілкування з одним з найпопулярніших сьогодні журналістів. На моє запитання, яке його журналістське кредо, Рост відповів: «Щоб у матеріалі було поменше слів». Сказати так може людина, яка знає цінну слова!

КОР.: Юрію Михайловичу, щоб ви хотіли побажати журналістам і тим, хто хоче обрати цю професію.

РОСТ: (подумавши). В житті неможливо обійтись без компромісів (любов, робота, діти, друзі вимагають), але писати треба чесно.

Бесіду вела В. ЛЕВОЧКО, спецкор «Молодого комунара».

Москва — Кіровоград.

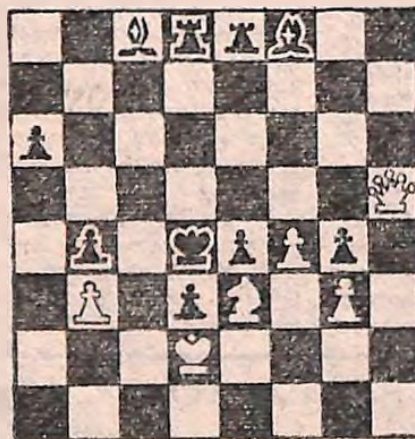
КОНКУРС ПЕРЕТІНАЄ ЕКВАТОР

Шаховий конкурс привернув до себе увагу любителів та знавців композицій. Редакція отримала вже понад 300 листів від його учасників. Сьогодні конкурс перетинає свій екватор...

Подано правильні рішення завдань, які пропонувалися любителям шахів:

ЗАВДАННЯ № 7

1. Фс3 с5. 2. Фd4! cd. 3. Ке6 КреВ, 4. Те7Х.

ЗАВДАННЯ № 9

Білі: Крd2, Фd5, Ке3, п.п. b3, f4, g3 (6). Чорні: Крd4, Тd8, Те8, Сс8, Сf8, п.п. e6, b4, d3, e4, g4 (10). Білі починають. Мат у два ходи. [2 очка].

2. Фс3 КреВ. 2. Фh3! Тh3. 3. Тd8 Крd7. 4. Тd8Х.

3. Фс3 Сс4. 2. Тd7! Та8. 3. Фa3 Та3. 4. Тd8Х.

ЗАВДАННЯ № 8

1. Фh5 Крd4. 2. Кb3+ Ке3. 3. Фс5Х. 2. Фd5 Крd6. 2. Кb7+ Кре7. 3. Фa5Х. 3. Фh5 Крf4. 2. Кd3+ Крg7. 3. Фd5Х. 4. Фh5 Крf6. 2. Кd7+ Крg7. 3. Фe5Х. Пропонуємо чергові завдання і нагадуємо, що на розв'язання композицій дається 10 днів з дня їхнього опублікування.

КУНСТКАМЕРА

Західнонімецький гротмейстер Хельмут Пфлегер, який працює нині над створенням книги шахових афоризмів, наві в одному з тижневиків старовинне арабське прислів'я: «Правдивий, який перестав щодня грати в шахи, передчасно старіє».

ЗАВДАННЯ № 10

Білі: Крf5, Фa3, Ка4, п.п. c5, d6, e6 (6). Чорні: Крd4, Фс4, Са8, Сf4, п.п. d3, e3 (6). Білі починають. Мат у п'ять ходів. [5 очок].

КЛУБ МОЛОДОЇ СІМІ

ЛЕЛЕКИ НА ВОРОТАХ

Ось і знову по телебаченню показували «Не стріляйте в білих лебедів». Пам'ятаєте, яких Єгор Полупхін лебідочок та коропчиків вималював на поромних човниках? Не для себе — для людей.

До Новоградівки з райцентру не така вже й близька путь, для місцевих то й зовсім у круглу цифру 25 «келе» виходить. Тричі на день курсує автобус, та ще й такі манівцями дає добрі — хоч так, хоч сяк здрімнеш дорогою. Отак поступово згасли балачки і між ними: дорога, дорога... З півгорба — узвозом в яр, на якомусь повороті струсне поміліх із дождиком... Тай знову заколисане туркотіння мотора.

Але ні — он сполошено заласкав крильми забрюханий у пилюку невеликий лелека: хіба ж відпочинеш тут через цих проїжджих... Рідкісний кедр його вильоту на крило, звісно ж, не зроблено — фотоапарат десь заховано поглибше до кофра, щоб не «ковтав» пилюгу. Воно й зрозуміло — куди тут серед степу ту екзотику виглядати! Село вигулькне якось несподівано, як той чорногуз: мілка гребелька, рвучкий півтець нагору — і перша несподіванка. Зелена-зелена вулиця Молодіжна. А геть уже й недалечко майорить прапорець біла правління. Приїхали!..

Ото ж лебідок ми й угляділи на воротах. І там, і тут. Вималювані старанно і не зовсім. Але то пуста — зби ворота не зеленіли сліпо кожному гостю.

Саме розпал робочого дня, на обійстях пусто;

хіба он десь з-під запони на дверях долине пронизливий голосок когось із малолітніх мешканців села...

Валентина і Віктор Іванченки з місцевих. Вона працює бухгалтером у правлінні, чоловік зварником. Їм ми знайшли швидко, а хазяїна допомогли знайти товариші — на одному місці не всидить, тим паче у пору такої польову.

День як день, але ж чимось і не схожий на вчорашній. Щоразу більше тривог (як і задоволення) за майже трирічного Ігорька. Та й у батька по роботі за дорученням комсомолу колгоспу — та кож. Третій рік на чолі лівинної, сьогодні в ній 62 співчанина. Спеціальна освіта в обох Іванченків

допомагає їм почути себе впевнено при виконанні прямих обов'язків. А от «комсомол» у Віктора виходить суто своїм, стильним. Відколи обрали комсомол, не зміг просто спостерігати за співчанинським безладдям. Пригодилися організаторські навички, надбані в армії, та й особиста зацікавленість додалася.

У нас дві великі проблеми в господарстві: техніка і житло. От ми, молоді, й вирішили побудувати свій сільський молодіжний житловий комплекс. Уже є кому й будувати. Не станемо й ділі розплачуватися за брак найманих горе-будівельників.

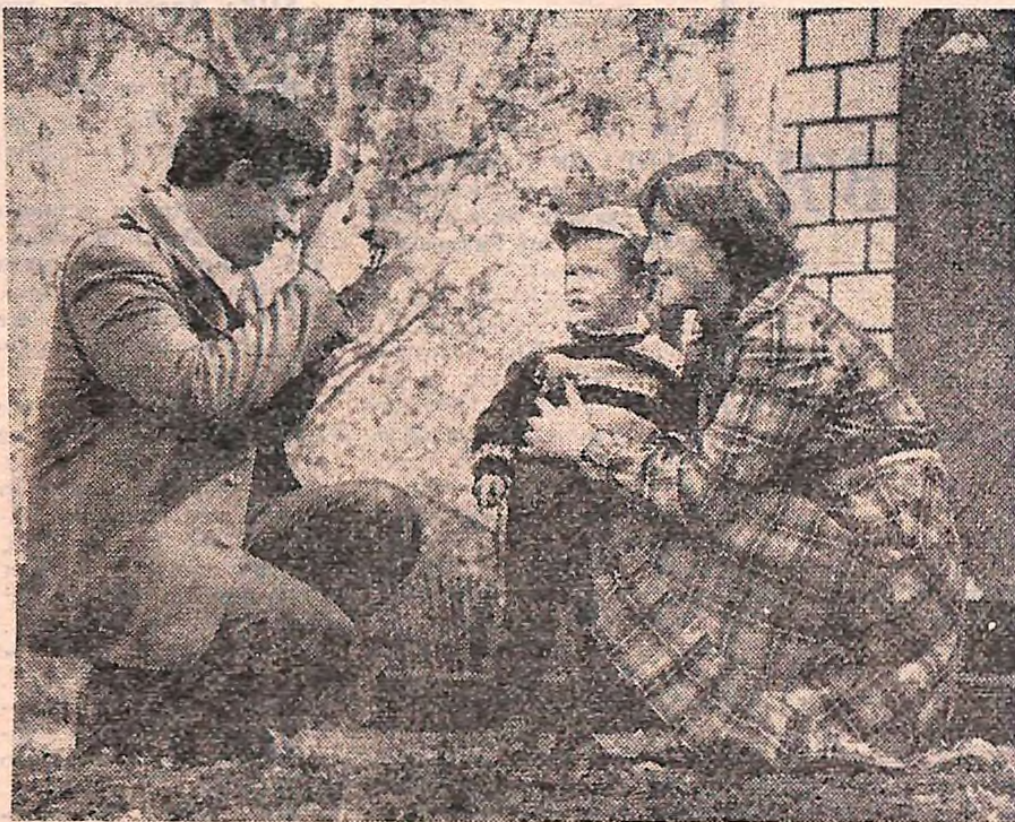
Ото про те та про інше — і стає балачок Іванченкам і на обідню, й на

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

поборочу пору. Та й на ім одним, зрештеш, Ніко й у них своя хата, і он у Родино двірорідної сестри Олександри по сусідству — теж, але якось небайдуже до інших. І не тому, що серед інших якийсь родич трапиться може — просто не так тут тих комсомольців і багато, щоб вважати це їхніми приватними справами. Бо ж у селі здавна так: усе — про всіх, але й усі за кожного.

А ще будемо певні, що й сьогодні увечері Валія візьме сина на репетицію художньої самодіяльності — хай дивиться, як мама співає. А батька вже, так і бути, пустять до «артистів»: нахваляються за заборою «Наймишк» показати односельцям...

І. ВАЛІЧ.
Фото В. ГРИБА.
Бобринецький район.

Який листочок у троянди?

Розуміти живопис не кожному дано. Це тим більше вражає, що кожен в дитинстві раніше звичайної мови опановує мову ліній і яскравих фарб. Чому ж нерідко ми стаємо свідками того, що людина не розуміє живопису, що її смаки залишаються на рівні аляпуватих плям? Про це ми й вирішили поговорити з викладачами Кіровоградської дитячої художньої школи Л. КИР'ЯНОВОЮ та І. ЗАНТАРІЄЮ.

КОР.: З чого треба починати вчити дітей любити живопис?

Л. К.: Вони самі починають, коли вперше тягнуться до олівця.

І. З.: Взагалі діти дуже рано починають виявляти свій художній смак. В дитинстві завжди віддається перевага яскравості. Ось ви говорили, що художній смак у дорослих іноді вадиться на рівні яскравих плям. Це справді так, якщо у дитини не

виховувати естетичні почуття.

КОР.: А що це значить? Л. К.: Не треба думати, що, навчившись малювати, дитина зможе оцінити прекрасне. Виховувати естетичні почуття це значить вчити малювати любові природу, історію своєї Батьківщини, все розмаїття наших повсякденних «барв».

КОР.: А кожна дитина може навчитися малювати?

І. З.: Ви хотіли запитати, чи кожен може стати художником, адже так? Кожен. Я переконана, людей неталановитих немає. Але якщо своєчасно не помітити в людині здібності до того чи іншого виду мистецтва, прогавити час, наздогнати вже нічого не можна.

КОР.: А взагалі не малювати дитина може?

Л. К.: Я таких дітей не зустрічала. В сім'ях, де я була, всі діти малюють.

І. З.: Ні, до якогось ча-

су дитина може не малювати. Доки не відчужає матеріал і мову ліній. Молодим батькам треба вміти придиватися до дитини і дати їй матеріал.

Л. К.: У кожній сім'ї повинні бути пластилін, фарби. Потім до малювання вивчається дуже рано. Батьки повинні вміти спрямовувати його.

КОР.: Малювання розвиває у дітей образне мислення. Іноді дивився на малюнки дітей і дивувався їх фантазіям. Діти малюють дивовижні міста майбутнього, дерева, схожі на сонячні промені і промені сонця, які нагадують сріблясті краплини дощу. Розглядаючи дитячі малюнки — велика насолода. Та надходить час, коли діти все-таки починають малювати троянду, схожу на троянду. Коли це відбувається?

І. З.: Все залежить від умов розвитку дитини.

Л. К.: А ці умови, між іншим, залежать від благополуччя в сім'ї. І ще ол-

не: якщо діти малюють, то вони дуже рано знають, який листочок у троянди. Розумієте? Ми говоримо про необхідність гармонійного розвитку дітей.

І. З.: Я зараз займаюся з наймолодшими дітьми. Допитливі! Приходять на заняття з мамами і бабусями. Спочатку дорослі пробують їм допомогати, та тільки псуєть. Не треба втручатися, коли діти малюють. Їх фантазія не співпадає з уявою дорослих.

Л. К.: Коли мій Сашко (йому чотири роки) починає малювати і в нього щось не виходить, я спочатку теж пробувала допомагати. Скільки гірше було! «Ти не вмієш малювати» — і в слізю.

КОР.: Ірино, поверніться до своєї розмови про виставки. З якого віку слід водити дітей туди, щоб була користь для них?

І. З.: Ну, по-перше, не треба говорити про користь, а по-друге, Люба правильно говорила, — все залежить від сім'ї. Я вважаю, що чим раніше дитина почне епікуватися з

А СТАДІОН «Ікар» цього літнього училища цивільної авіації відбудується в с. Ір'євського району обласного центру.

Торжество відкрилося урочистим проходом молоді, яку сходилили ровесники Жовтня, люди 1917 року народження. Діти вручили ветеранам літви. По-над дві години не змовкла на стадіоні музика, немов художньої самодіяльності перепліталися з урочистими церемоніями. Були вручені подарунки молодожонам, котрі зареєструвалися прямо на ста-

ДОСВІД

Стадіон буквально цвів...

дів... Найцінніший дістався батькам восьмисотої дитини, що народилася цього року. З успіхом пройшли виступи танцювального ансамблю «Ятрань», ансамблю балетного танцю «Новоалія», ВІА льотного училища «Екіпаж».

Цікавим моментом свята стало шанування сімейних династій. Арам Олександрович Багдасаров в авіації понад 50 років, був командиром літака, нині інструктор тренажерного центру в училищі. Його дружина Наталія Іванівна ось уже 40 років працює лікарем медсанчастини училища. Син Олександр літає 15 років, нині командир ТУ-134 в Кишинівському авіалінійстві, дочка Олена працює в медсанчастині КВЛУ.

Добре знають в училищі льотний склад родини Никифорових. Віктор Олександрович в Аерофлоті вже понад 40 років, більшу частину часу провів за штурвалом лайнера. Син Віктор — штурман-інструктор. Сергій — командир корабля.

Було зареєстровано і золоте весілля, названі зразком сім'ї Кіровоградського району. Двоє вшухав сміх після гумористичних виступів курсантів КВЛУ М. Орлова, О. Чулиніна, В. Віслана. Захват викликали і малюнки велосипедистів, котрі влаштували на доріжках міні-гонку. Закінчили свято юні вихованці спортивних шкіл. Стадіон буквально розцвів від різнобарвних стрічок, м'ячів, повітряних кульок.

Д. ТКАЧЕНКО,
курсант Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації.

НА СІМЕЙНУ РАДУ

прекрасним, тим краще. У мене зараз є експериментальний клас у школі №5. Це розумні, добре розвинені діти, але й серед них дуже мало таких, хто буває в картинній галереї, художньому салоні. Вони знають живопис, імена художників, але дуже поверхово.

КОР.: До речі, діти вже в ранньому віці знають «ядло Пушкіна». А хто з художників приходить до них першим?

Л. К.: Важко сказати. У дошкільному віці вони взагалі імен художників не знають. Мій син, наприклад, може відізнати тільки мої картини. Важко дітям, — зараз не прийнято прикрашати дім репродукціями полотен Шишкіна чи Левітана...

І. З.: Та коли й прикрашали, дітей не дуже турбувало, хто це намалював. Ім подобалося, що це красиво. Розбудити в людях гарні почуття може лише краса.

Бесіду веде
Л. КАРИМОВА.

НЕДІЛЯ

21 ЧЕРВНЯ

▲ ЦТ (I програма)

7.00 — Ранкова зарядка. Мультифільм. Музика. 7.30 — «Час». 8.05 — Прем'єра науково-популярного фільму «Там, де зеленіє королева». Про лікарські трави. 8.30 Ритмічна гімнастика. 9.15 — Тираж «Спортлото». 9.30 — «Будильник». 10.00 — Слухайте Радянському Союзу! 11.00 — Музична передача «Ранкова пошта». 11.30 — «Поліклініка». Тележурнал. 12.00 — Перебудова і проблеми сучасного театру. 12.30 — Музичний кіоск. 13.00 — Сільська година. 14.00 — «Здоров'я». 14.45 — Сьогодні — День виборів. 14.55 — «Аптека Рибки». Художній фільм. 15.55 — Бесіда з міністром охорони здоров'я СРСР академіком С. Чазовим. 16.10 — Всесоюзний телеконкурс «Товариш пісня». 17.00 — Сьогодні — День виборів. 17.10 — Прем'єра документального фільму «Союз труб». 18.00 — Міжнародна манорема. 18.45 — «З тобою, країно». 19.30 — Сьогодні — День виборів. 19.35 — Вперше на екрані ЦТ. Художній фільм «Поїзд на ставому автомобілі». 21.00 — «Час». 21.45 — «Пісні народжені в дорогах». 22.10 — Футбольний огляд. 22.55 — Новини. 23.05 — Театр «Набуди» (Японія).

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.10 — Ритмічна гімнастика. 10.30 — «В ім'я людини». Програма до Дня медичного працівника. 11.45 — Сьогодні — День виборів. Репортаж з виборчої дільниці. 12.00 — Художній телефільм для дітей. «У пошуках капітана Гранта». 5 серія. 13.05 — Новини. 13.15 — Катрусині мінозави. 14.15 — Репортаж з виборчої дільниці. 14.30 — Концерт духової музики. 15.00 — Репортаж з виборчої дільниці. 15.45 — Грає Л. Шутко. 16.00 — Співача солдатська. 17.00 — До 70-річчя Великого Жовтня. О. Корнійчук. «Загибель ескадри». Вистава Кіровоградського державного академічного українського драматичного театру імені І. Франка. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — «Тільки музика». 20.35 — Вечірня гімнастика. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.45 — Художній фільм «Місто наречених». 23.15 — Актуальна камера. Вечірній випуск. 23.45 — Чемпіонат СРСР з плавання. (Дніпропетровськ).

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.20 — «Насипні пісички» (сторінки). 8.45 — Прем'єра науково-популярного фільму «Літневий сніг Уренгоя». 9.05 — Російська мова. 9.35 — Музика Алігеї. 10.05 — Програма Українського телебачення. 11.15 — Світова художня культура. М. Мусоргський. 12.00 — До Дня медичного працівника. «Сестри». Документальний телефільм. 12.50 — До 70-річчя Великого Жовтня. Я. Круусвалл. «Кольору хмара». 14.50 — Очевидне — неймовірне. 15.50 — Воєнний спорт. 16.35 — Мультифільм. 17.05 — «Візьмемося за руки, друзі». 17.55 — Фізкультура для всіх. 18.05 — Із скарбниці світової музичної культури. С. Прокоф'єв. 19.00 — Футбол. Чемпіонат СРСР. ІСІА — «Динамо» (Тбілісі). 2-й тайм. 19.45 — Прем'єра документального телефільму «Театр в вулиці Макаренка». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Теліс. Провіла і традиції. 20.30 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселля». 21.00 — «Час». 21.45 — Прем'єра художнього телефільму «Літній один поворот». 23.00 — «Віктор у Москву». Естрадна програма.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українській мові.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кіровоград.

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; нередакційні — 3-61-83.

Газета виходить в п'ятницю, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

БМ 02389.

Індекс 01103.

Обсяг 0,5 друку, арт.

Зам. № 327. Тираж 83 700.